

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobce: **V. B.**, narozen „X“,
bytem „X“,
zastoupen Mgr. Kamilem Fotrem, advokátem,
sídlem Náchodská 760/67, 193 00 Praha 9,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství,**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2016, č. j. 5392/DS/2015, JID:
55967/2016/KUUK/Zvo,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 18. 4. 2016, č. j. 5392/DS/2015, JID: Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

55967/2016/KUUK/Zvo, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Podbořany, odboru dopravy (dále jen „městský úřad“), ze dne 13. 11. 2015,

č. j. DOP/9871/2015/GL, ev. č. 22077/2015. Tímto rozhodnutím městský úřad podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), zamítl žalobcovy námitky jako nedůvodné a potvrdil provedený záznam 12 bodů v evidenční kartě řidiče. Žalobce se v žalobě zároveň domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že postup žalovaného je nezákonný, neboť žalobce v podaných námitkách jednoznačně identifikoval záznamy bodů za přestupky a učinil je spornými, a přesto se správní orgány nevypořádaly se záznamem bodů za přestupek ze dne 19. 10. 2012, který se ve skutečnosti měl stát dne 18. 10. 2012. Podle žalobce měl městský úřad podle § 123f odst. 2 zákona o silničním provozu nejprve autoritativně přistoupit k opravě záznamu bodů za tento přestupek zákonem předvídaným způsobem a až následně rozhodnout o záznamu bodů za přestupek ze dne 18. 10. 2012, který byl potvrzen. Tato skutečnost se měla odrazit také v napadeném rozhodnutí. Žalobce konstatoval, že žalovaný přistoupil k projednání odvolání nedbale, neboť nevedl podřízený správní orgán k tomu, aby bylo možné přezkoumat jeho počínání, a sám na uvedené rozpory nereagoval.
3. Podle žalobce postupoval žalovaný v rozporu s příkazem zákonodárce řádně odůvodnit své rozhodnutí, neboť neuvedl, z jakých důvodů dospěl k závěru, že přezkoumávané rozhodnutí odpovídalo požadavkům § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Tvzení žalovaného, že výroková část napadeného rozhodnutí obsahuje všechny náležitosti, není prakticky odůvodněno. Stejně tak tvrzení žalovaného, že zákonodárce nenormuje uvedení zástupce účastníka, je povrchním a nedostatečně odůvodněným. Informace o tom, že práva žalobce vykonává zástupce, by se měla odrazit ve výrokové části rozhodnutí, neboť podle § 34 správního řádu zástupce v řízení vystupuje jménem zastoupeného. Žalovaný se podle žalobce nevypořádal s odvolacím důvodem, že z rozhodnutí městského úřadu není zřejmé, co bylo předmětem řešení ve smyslu § 68 odst. 2 správního řádu a proč byly námitky žalobce zamítnuty, tudíž výrokovou část rozhodnutí městského úřadu není možné objektivně přezkoumat. Žalobce zdůraznil, že celkového počtu dvanácti bodů dosáhl každým jednotlivým záznamem za ten který přestupek, a proto se měla tato skutečnost promítnout ve výrokové části rozhodnutí městského úřadu. Žalovaný však konkrétním způsobem nereagoval na vytýkané vady a neuvedl, proč dospěl k závěru, že je výroková část napadeného rozhodnutí správná, přezkoumatelná, dostatečně jasná, srozumitelná a určitá.
4. Žalobce dále poukázal na to, že žalovaný v rozporu s podanými námitkami „přetavil“ jeho tvrzení o nezpůsobilosti pokutových bloků ze dne 12. 5. 2015 a 18. 10. 2012 jako podkladů pro osvědčení správnosti a oprávněnosti provedení záznamu bodů v podání, kterými napadá skutkové a právní závěry rozhodnutí, jež nevydal městský úřad. Žalobce uvedl, že v podaných námitkách napadal pouze a jedině záznamy bodů za jednotlivé přestupky a poukazoval na vady pokutových bloků s ohledem na jejich nezpůsobilost osvědčit, že došlo k naplnění hmotněprávních podmínek pro záznam bodů za přestupky podle § 123b odst. 1 zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

o silničním provozu. Podněty k přezkumnému řízení činil žalobce prostřednictvím městského úřadu proto, aby tento orgán měl přehled o iniciaci opravných řízení. Pokud správní orgány považovaly za způsobilý podklad pro osvědčení záznamu bodů za přestupek pokutový blok ze dne 12. 5. 2015, měly podle žalobce uvést, proč jej jako způsobilý vnímají, a to v kontextu žalobcem doložených důkazů o tom, že byl zbaven povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Správní orgány měly vyhodnotit tento pokutový blok ve vztahu k ostatním pokutovým blokům a uvést, proč dospěly k závěru, že zde popsané jednání odpovídá znění přílohy zákona o silničním provozu. Žalobce zdůraznil, že se záznamem bodů je spojeno výhradně porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem, ovšem tato povinnost podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu neplatí absolutně. Podotkl, že městský úřad listiny předložené žalobcem prakticky nehodnotil a nevysvětlil, proč přisvědčil oprávněnosti záznamu bodů, ačkoli žalobce *de facto et de iure* takovou povinnost neměl. Okolnost, že orgán policie nezrušil pravomocné rozhodnutí, je podle žalobce v daném případě nerozhodná, neboť žalobce měl za to, že z pokutového bloku se na jisto nepodává, že spáchal přestupek právě porušením povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Žalovaný podle žalobce ze své úřední činnosti ví, že policisté zpravidla vylučují liberační důvody, čímž učiní prakticky nesporným porušení povinnosti podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Žalobce podotkl, že na uvedený pokutový blok a na uvedenou právní kvalifikaci přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu je třeba hledět v kontextu toho, že se jedná o tzv. zbytkovou skutkovou podstatu přestupku dopadající na jiné jednání než to, které je vymezeno konkrétními skutkovými podstatami. Správní orgány se proto měly tomuto problému podstatně více věnovat.

5. Podle žalobce žalovaný nevysvětlil, proč vnímá pokutový blok ze dne 18. 10. 2012 jako způsobilý osvědčit oprávněnost záznamu bodů za přestupek. Žalobce učinil sporným vydání samotného pokutového bloku s tím, že jej nepodepsal, nepřivolil k jeho vydání a poukazoval na protokol o dopravním přestupku ze dne 18. 10. 2012. Z pokutového bloku nejsou jednoznačně patrné informace o vlastním přestupkovém jednání, není zřejmý odkaz na porušení právní povinnosti řidiče, není znám údaj o rychlosti, změřené rychlosti, ani o rychlosti po odpočtu tolerance měřicího zařízení. Správní orgány podle žalobce ze své úřední činnosti vědí, že policisté v případě překročení rychlosti uvádějí nejen porušení právní povinnosti podle § 18 odst. 3 nebo 4 zákona o silničním provozu, ale i výše zmíněné údaje. Žalobce zdůraznil, že odkaz na právní kvalifikaci podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu nemůže být vodítkem pro osvědčení záznamů dvou bodů, neboť s účinností od 1. 8. 2011 je bodově hodnoceno jen překročení nejvyšší dovolené rychlosti o více než 5 km/h. Odkaz na právní kvalifikaci podle žalobce jednoznačně neukazuje ani na to, jaké bodové hodnocení za tento přestupek náleží, neboť zákonodárce záznam bodů bohužel nespojil s konkrétní právní kvalifikací, nýbrž s přesným popisem porušení právní povinnosti řidiče. Žalobce namítal, že správní orgány nemohly učinit objektivní závěr, jakým jednáním se měl žalobce dopustit přestupku, neboť tyto informace se z pokutového bloku nepodávají; nevěděly, kde přesně k přestupku došlo, a tudíž ani to, zda tam není rychlost upravena místní úpravou. Samotný pokutový blok je podle žalobce nedbale vyplněný a ze znaků „GG ILM/y 14:00“ nebo „66 ILM/y 14:00“ nelze dospět k závěru, že žalobce byl potrestán za překročení rychlosti o více než 5 km/h a méně než 20 km/h. Pokutový blok je opatřen otiskem úředního razítka, ze kterého není možné Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

seznat, který správní orgán pokutový blok vyhotovil, a proto městský úřad nemohl posoudit zákonnost blokového řízení, resp. zda se nejedná o zdánlivé rozhodnutí vyhotovené nepříslušným správním orgánem.

6. Žalobce dále konstatoval, že se správní orgány dostatečně nezabývaly ostatními podklady způsobilými osvědčit správnost bloků a nevyložily, na základě jakých informací uvedených na pokutových blocích dospěly k závěru, že i ostatní záznamy bodů jsou oprávněné. Žalovaný se opíral o jednotlivá oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, kdy pouze rekapituloval jejich obsah, aniž by zde uvedené informace konfrontoval s jednotlivými pokutovými bloky. S ohledem na tyto skutečnosti má žalobce za to, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, což je projevem libovůle, a nikoli zákonem předvídaného postupu orgánu veřejné správy. Žalovaný podle žalobce v rámci odvolacího řízení postupoval v rozporu se zásadami činnosti správních orgánů podle § 2, § 3 a § 6 správního řádu, čímž zasáhl zcela neodůvodněně žalobce na jeho veřejných objektivních právech.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě. Uvedl, že nesprávnost ve špatně zadaném datu spáchání přestupku (19. 10. 2012 namísto správného 18. 10. 2012) byla opravena a úředně zaznamenána dne 10. 6. 2015. Městský úřad po obdržení kopií pokutových bloků vyzval žalobce k seznámení s podklady před vydáním rozhodnutí, což žalobce dne 8. 7. 2015 učinil, tudíž byl s opravou data spáchaného přestupku srozuměn. Žalovaný poukázal na § 123f odst. 2 zákona o silničním provozu, přičemž uvedl, že nešlo o opravu zaznamenaných bodů, ale o opravu nesprávného data spáchaného přestupku, ke kterému došlo přepisem ze správného originálu.
8. Výroková část rozhodnutí městského úřadu obsahuje podle žalovaného všechny náležitosti rozhodnutí a označení účastníka v souladu s § 68 a § 27 odst. 1 správního řádu. Žalobce byl ve výrokové části označen údaji umožňujícími jeho identifikaci podle § 18 odst. 2 správního řádu. Kdo je oprávněn za účastníka jednat se podle žalovaného ve výrokové části rozhodnutí neuvádí; tato skutečnost je nicméně uvedena v odůvodnění. Ohledně neuvedení jednotlivých záznamů bodů, kterými žalobce dosáhl celkového počtu dvanácti bodů, ve výrokové části rozhodnutí městského úřadu žalovaný odkázal na § 123f odst. 1 a 3 zákona o silničním provozu, na základě kterých městský úřad ve výrokové části rozhodnutí uplatněné námitky zamítl a provedený záznam bodů potvrdil. Výrok je tedy podle žalovaného v souladu s požadavky na jeho znění podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu.
9. Žalovaný uvedl, že správní orgán zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam o počtu bodů proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné, zákonné a nezměnitelné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným způsobem prohlásí za nezákonné a zruší je. Zdůraznil, že správní orgán je v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, zda záznam v registru řidičů byl proveden v souladu s tímto podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 96/2008. Žalovaný připomněl, že řízení před městským úřadem bylo přerušeno do vyřešení podnětů žalobce na obnovu řízení, resp. na přezkumné řízení vůči rozhodnutím příslušných orgánů. Rozhodnutí vydaná v blokovém řízení dne 18. 10. 2012 Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

a 12. 5. 2015 však zrušena nebyla a orgány provádějící řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů musí tato pravomocná rozhodnutí respektovat. Žalovaný dále s odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 21/2010 a rozsudek téhož soudu sp. zn. 9 As 45/2013 podotkl, že měl-li žalobce během projednávání přestupku jakékoli pochybnosti, neměl na místě projevit souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, ale měl využít svého práva na zahájení řízení o přestupcích, neboť dodatečné námitky nelze úspěšně uplatnit v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů. Žalobce proto v řízení o námitkách proti záznamu bodů nemohl úspěšně uplatňovat tvrzení, že nemusel být na základě lékařského potvrzení připoután při jízdě ve vozidle bezpečnostním pásem.

10. K námitce nepodepsaného pokutového bloku ze dne 18. 10. 2012, žalovaný uvedl, že bloková pokuta ve výši 1 000 Kč byla zaplacená na místě, čímž žalobce projevil souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení. Z projevu ochoty zaplatit pokutu je zřejmé, že žalobce uznal vinu a vzdal se práva na odvolání. Na pokutovém bloku je uvedeno číslo občanského průkazu, z něž byla ověřena totožnost přestupce a pokutový blok obsahuje podpis žalobce shodný s podpisy na jiných pokutových blocích. Protokol o dopravním přestupku ze dne 18. 10. 2012 lze podle žalovaného považovat pouze za fotodokumentaci k přestupku vyřešenému v blokovém řízení. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 94/2012 žalovaný konstatoval, že namítané obsahové nedostatky pokutového bloku ze dne 18. 10. 2012 nejsou schopny zpochybnit způsobilost tohoto podkladu pro záznam bodů. Dodal, že souborem údajů uvedených na pokutovém bloku série „X“, č. „X“, je předmětný přestupek vymezen jako konkrétní individualizované jednání. Žalovaný upřesnil, že v pokutovém bloku je odkaz na konkrétní ustanovení zákona, jsou zde uvedeny časové údaje a údaje o vozidle, jeho rychlosti a místě, kde ke spáchání přestupku došlo. V daném případě je zřejmé, že žalobce se dopustil přestupku tím, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zákonem v obci.
11. Žalovaný uzavřel, že v řízení bylo postupováno v souladu s právními předpisy a rozhodnutí správních orgánů vycházela ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Městský úřad postavil najisto, že údaje uvedené v oznámeních o uložení pokuty v blokovém řízení odpovídají skutečností uvedeným v pokutových blocích, na jejichž podkladě byly body zaznamenány. Podle žalovaného byly žalobci body zaznamenány oprávněně a jejich výše odpovídá bodovému hodnocení uvedenému v příloze zákona o silničním provozu. Na základě uvedených skutečností žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

12. V replice ze dne 23. 6. 2016 žalobce uvedl, že v případě záznamu bodů za přestupek ze dne 18. 10. 2012, resp. 19. 10. 2012, se nejednalo o zjevnou nesprávnost, nýbrž o vadu oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, na základě kterého byl sporný záznam bodů proveden. Městský úřad provedl opravu záznamu bodů až poté, co žalobce podal námitky. V řízení o námitkách městský úřad podle žalobce zjistil, že pro záznam bodů za přestupek ze dne 18. 10. 2012 (patrně míněno datum před opravou – 19. 10. 2012, pozn. soudu) neexistuje způsobilý podklad, a proto měl postupovat podle § 123f odst. 2 zákona o silničním Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

provozu, záznam bodů opravit a vyrozumět o tom žalobce. Podle žalobce není pravdou, že se oprava týkala pouze nesprávného data přestupku. Připomněl, že zákon nepřipouští možnost provést záznam bodů v registru řidičů na základě jakéhokoli podkladu, nýbrž jen na základě podkladu taxativně uvedeného v § 123b odst. 2 písm. a) až d) zákona o silničním provozu. Žalobce dále uvedl, že je jeho právem, aby orgány veřejné moci uplatňovaly a vykonávaly státní moc jen v případech, mezích a způsoby, které stanoví zákon, a nikoli jiným způsobem. Tato nezákonná

a nesprávná činnost správního orgánu měla za následek, že se žalobce zákonným způsobem nedozvěděl o tom, že jeho námitkám bylo vyhověno a nemohl znovu námitkami brojit proti novému záznamu bodů za přestupek ze dne 19. 10. 2012 (patrně míněno datum po opravě

18. 10. 2012, pozn. soudu).

13. Podle žalobce se správní orgány nevypořádaly s obsahem pokutového bloku ze dne 19. 10. 2012 (patrně míněno skutečné datum 18. 10. 2012, pozn. soudu), na jehož základě byla provedena sporná oprava záznamu bodů. Zdůraznil, že teprve z vyjádření žalovaného se dozvěděl, proč byl záznam bodů za přestupek ze dne 19. 10. 2012 (patrně míněno skutečné datum 18. 10. 2012, pozn. soudu) potvrzen a jak žalovaný předmětný pokutový blok hodnotil. Žalobce připomněl, že zákon spojuje záznam bodů jen s taxativně vyjmenovaným jednáním uvedeným v příloze zákona o silničním provozu, kdy tato jednání nekorespondují s jednotlivými skutkovými podstatami přestupků. Podle žalobce nemá úvaha žalovaného o tom, že z údaje 66 km/h je najisto postaveno, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci, oporu ve spisovém materiálu. Žalobce konstatoval, že na pokutovém bloku absentuje údaj o nejvyšší dovolené rychlosti a nelze zjistit, zda v místě, kde měření probíhalo, nebyla rychlost jízdy stanovena místní úpravou podle § 18 odst. 6 a § 61 odst. 2 zákona o silničním provozu.
14. Žalobce setrval na své argumentaci, že pokud napadal konkrétní záznamy bodů za přestupky, měla se tato skutečnost projevit ve výrokové části rozhodnutí městského úřadu. Celkového počtu dvanácti bodů totiž nedosáhl posledním záznamem, nýbrž každým jednotlivým záznamem bodů v registru řidičů, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 294/2014. Tvrzení žalovaného, že mu nepřísluší zkoumat jiná rozhodnutí orgánů veřejné moci, označil žalobce za přepjatý výklad judikatury Nejvyššího správního soudu a dodal, že správní orgány mají povinnost ověřit, zda oznámení jakožto podklad pro záznam bodů odpovídá skutečností uvedeným v rozhodnutí nebo v dokladu o blokové pokutě a zda tento doklad obsahuje potřebné náležitosti. Nejde tedy o přezkum v procesním smyslu, ale o přezkum z hlediska naplňování zásad materiální pravdy, spolupráce správních orgánů a dobré správy.
15. Ohledně pokutového bloku ze dne 12. 10. 2015 žalobce zdůraznil, že se nedomáhal jeho zrušení, nýbrž upozorňoval na to, že neposkytuje oporu pro záznam bodů za přestupek. Zopakoval, že záznam bodů je spojen toliko s porušením povinnosti být připoután bezpečnostním pásem, takovou povinnost však žalobce neměl, což objektivně doložil. Podotkl, že policisté v pokutovém bloku neuvedli, že by žalobce nebyl držitelem příslušného potvrzení lékaře, ani jinak nevyloučili liberační důvody, pro které řidič nemá povinnost použít bezpečnostní pás. Pokud žalobce podpisem pokutového bloku převzal zodpovědnost za jeho obsah, pak nelze zde uvedený text vykládat jinak, než jak jej vnímal žalobce v době podpisu. Žalobce k tomu doplnil, že zaplatil pokutu a přistoupil na blokové Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

řízení, neboť u sebe neměl potvrzení od lékaře; žalobce tudíž neměl žádný rozumný důvod neuhradit pokutu, neboť cítil, že přestupek spáchal, nicméně předpokládal, že mu nebude možné záznam bodů za přestupek provést. Žalovaný podle názoru žalobce přikládá znakům na pokutovém bloku podstatně širší význam a extenzivně rozšiřuje smysl zde uvedeného textu. Je věcí policistů řádně a zákonným způsobem označit přestupkové jednání, aby o něm nemohlo být žádných pochybností a aby byly naplněny požadavky § 84

odst. 1 a § 85 odst. 4 věta druhá zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). K nezákonnosti záznamu bodů na základě nedostatečně vyplněných pokutových bloků žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 102/2013 a 7 As 41/2015. S poukazem na praxi ve správním trestání žalobce uzavřel, že není možné klást na přestupce zcela přepjaté požadavky, jako například, že má seznat, jak má být vyplněn pokutový blok, aby jeho text nebyl později interpretován jiným způsobem.

Posouzení věci soudem

16. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce s tím výslovně souhlasil a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
17. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
18. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Nejprve se soud zaměřil na namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval především v nedostatečném odůvodnění rozhodnutí a v nedostatecích výroku rozhodnutí městského úřadu. Těmto námitkám soud nepřisvědčil.
20. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

všechny dostupné na www.nssoud.cz). Požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostal, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně

popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a proč neakceptoval jednotlivé odvolací námitky. Takové odůvodnění pokládá zdejší soud za dostatečné.

21. Konkrétně k žalobcem předloženému lékařskému potvrzení o tom, že žalobce nemusí být připoután bezpečnostním pásem, se žalovaný vyjádřil na straně 6 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že tyto skutečnosti nelze úspěšně uplatňovat v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů, neboť směřují proti pravomocným rozhodnutím vydaným jiným orgánem v jiném řízení. Zdůraznil, že v tomto řízení již nelze dodatečně prokazovat či vyvracet existenci a pravost lékařského potvrzení v době spáchání přestupku. Žalovaný rovněž na straně 5 napadeného rozhodnutí poukázal na to, že si městský úřad vyžádal pravomocné právní podklady pro provedení záznamu v registru řidičů (části A pokutových bloků) a postavil najisto, že údaje uvedené v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení odpovídají skutečnostem uvedeným v pravomocných rozhodnutích. Žalovaný dále na stranách 6 a 7 napadeného rozhodnutí popsal obsah jednotlivých pokutových bloků a uvedl počet zaznamenaných bodů. Dodal, že rozhodnutí vydaná v blokovém řízení ze dne 12. 5. 2015 a 18. 10. 2012 nebyla pro nezákonnost zrušena a orgánům provádějícím řízení o námitkách nezbyvá než respektovat pravomocná rozhodnutí. Poukázal také na význam podpisu žalobce na jednotlivých pokutových blocích. Tím žalovaný podle názoru soudu dostatečně vysvětlil, proč vnímá pokutové bloky ze dne 18. 4. 2012 a 18. 10. 2012, na něž žalobce poukazoval v odvolání, jako způsobilé osvědčit oprávněnost záznamu bodů za přestupek, neboť uvedl, jaké informace z nich zjistil, a poukázal na to, že se jedná o pravomocná rozhodnutí, která nebyla zrušena. Na tomto místě soud upozorňuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které po odvolacím orgánu nelze požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (blíže srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, dostupný na www.nssoud.cz). Těmto požadavkům žalovaný dostal, byť na některé odvolací námitky reagoval jen velmi stručně, a proto zdejší soud uzavírá, že ve shora uvedených skutečnostech neshledal nepřekoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.
22. Ve vztahu k žalobním tvrzením, že žalovaný nereagoval na rozpory ohledně přestupku ze dne 18. 10. 2012, pokud jde o provedenou opravu data z 19. 10. 2012 na 18. 10. 2012, že správní orgány se dostatečně nezabývaly ostatními podklady způsobilými osvědčit správnost bloků a nevyložily, na základě jakých informací uvedených na pokutových blocích dospěly k závěru, že i ostatní záznamy bodů jsou oprávněné, a že žalovaný pouze rekapituloval obsah jednotlivých oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, aniž by zde uvedené informace konfrontoval s jednotlivými pokutovými bloky, soud připomíná, že žalobce tato tvrzení uplatnil poprvé až v žalobě, ačkoli mu nic nebránilo je přednést již např. v rámci odvolání. Za dané procesní

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

situace nelze žalovanému vytýkat, že na tyto – žalobcem v odvolání neuplatněné – námitky v napadeném rozhodnutí nereagoval. Žalovaný v napadeném rozhodnutí popsal všechny přestupky, jichž se žalobce dopustil a za které mu byly zaznamenány body, označil jednotlivá rozhodnutí o těchto přestupcích a poukázal na to, že se jedná o pravomocná rozhodnutí, která musí respektovat. Při neexistenci konkrétních námitek zpochybňujících ostatní pokutové bloky pokládá soud toto odůvodnění za zcela dostačující.

23. Žalobce by měl mít na zřeteli, že obsah, rozsah a kvalita odvolání do značné míry předurčuje obsah, rozsah a kvalitu následného rozhodnutí o odvolání (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2015, č. j. 2 Afs 97/2014-32, dostupný na www.nssoud.cz). Podle § 89 odst. 2 věty první a druhé správního řádu totiž platí, že *„[o]dvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem.“* Z uvedeného ustanovení plyne, že úloha odvolatele v odvolacím správním řízení je klíčová, neboť jím uváděné skutečnosti a námitky určují rozsah přezkumu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (k tomu srov. § 82 odst. 2 správního řádu). Je sice pravdou, že odvolací orgán je povinen zkoumat soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy z moci úřední, neznamená to však, že by měl za žalobce domýšlet jím neuplatněné odvolací důvody a následně se s nimi vypořádávat.
24. K námitce, že žalovaný neuvedl, z jakých důvodů dospěl k závěru, že rozhodnutí městského úřadu odpovídalo požadavkům § 68 odst. 2 správního řádu, soud odkazuje na stranu 4 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný předmětné požadavky vyjmenoval a konstatoval, že je výroková část rozhodnutí městského úřadu obsahuje. Toto – byť velmi stručné – odůvodnění považuje soud za dostačující, a to i ve vztahu k odvolacímu důvodu, že z rozhodnutí městského úřadu není zřejmé, co bylo předmětem řešení ve smyslu § 68 odst. 2 správního řádu a proč byly námitky žalobce zamítnuty, tudíž výrokovou část rozhodnutí městského úřadu není možné objektivně přezkoumat, a že žalovaný neuvedl, proč dospěl k závěru, že je výroková část napadeného rozhodnutí správná, přezkoumatelná, dostatečně jasná, srozumitelná a určitá. Žalovaný totiž podle názoru soudu jednoznačně deklaroval soulad výrokové části rozhodnutí městského úřadu se zákonem i neexistenci žalobcem vytýkaných nedostatků.
25. Dále se soud zaměřil na namítané nedostatky výroku rozhodnutí městského úřadu. Podle § 68 odst. 2 správního řádu platí, že *„[v]e výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.“*
26. Z rozhodnutí městského úřadu soud zjistil, že z výrokové části je patrné, že řešená otázka spočívá v posouzení oprávněnosti námitek proti záznamu bodů v registru řidičů, čímž byl jednoznačně vymezen předmět řízení. Právě o takto vymezeném předmětu řízení pak mělo být výrokem rozhodnuto, což také městský úřad učinil. K námitce neuvedení všech

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

29. Lze tedy shrnout, že napadené rozhodnutí je způsobilé k tomu, aby je soud v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal, tudíž nevykazuje žalobcem namítanou nepřezkoumatelnost, ať již pro nedostatek důvodů rozhodnutí či pro nesrozumitelnost spočívající v nedostatečnosti výrokové části rozhodnutí městského úřadu. Soud se neztotožnil ani s názorem žalobce, že napadené rozhodnutí je projevem libovůle a že žalovaný přistoupil

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

k projednání odvolání nedbale, neboť – jak již bylo uvedeno – žalovaný dostatečně reagoval na všechny odvolací důvody a své závěry přiměřeně odůvodnil.

30. Poté soud přistoupil k posouzení námitky chybného postupu městského úřadu, který žalobci do registru řidičů zaznamenal dva body za přestupek ze dne 19. 10. 2012, jenž se ve skutečnosti odehrál dne 18. 10. 2012. Žalobce namítal, že městský úřad po zjištění tohoto pochybení zaznamenal body za přestupek ze dne 18. 10. 2012, aniž postupoval v souladu s § 123f odst. 2 zákona o silničním provozu a záznam bodů opravil. Soud neshledal tuto námitku důvodnou. Podle § 123f odst. 2 zákona o silničním provozu platí, že „[s]hledá-li obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky oprávněné, nejpozději do deseti pracovních dnů ode dne, kdy mu byly námitky doručeny, provede opravu záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů v registru řidičů a neprodleně písemně vyrozumí o provedené opravě záznamu řidiče.“ Základním předpokladem pro postup podle citovaného ustanovení je tedy oprávněnost některé z námitek.
31. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 5. 6. 2015 žalobce podal jen obecné námitky proti provedenému záznamu bodů, aniž by ve vztahu k jakémukoli přestupku (včetně nesprávně uvedeného přestupku ze dne 19. 10. 2012) namítal cokoli konkrétního. Žalobce svými námitkami nebrojil proti uvedení chybného data rozhodnutí či právní moci rozhodnutí o přestupku ze dne 18. 10. 2012, ale toliko obecně nesouhlasil se záznamem bodů, neboť měl za to, že se nedopustil žádného protiprávního jednání, jež by bylo spojeno se záznamem bodů. Jestliže městský úřad při přezkumu záznamů na základě těchto námitek zjistil nesrovnalosti v datech rozhodnutí a právní moci a následně provedl opravu těchto nesrovnalostí, nelze na tento postup vztáhnout úpravu uvedenou v § 123f odst. 2 zákona o silničním provozu, neboť k vlastní opravě údajů správní orgán přistoupil z úřední činnosti, a nikoli na základě námitek žalobce, které byly jen obecného charakteru a nebyly důvodné (oprávněné). Městskému úřadu proto nevznikla povinnost žalobce neprodleně písemně vyrozumět o provedené opravě záznamu.
32. Opravu data přestupku z chybného 19. 10. 2012 na správné 18. 10. 2012 sice městský úřad skutečně provedl až dne 10. 6. 2015, tj. po podání námitek, nicméně nejednalo se o opravu provedenou podle § 123f odst. 2 zákona o silničním provozu, nýbrž o opravu zjevné chyby v psaní, která nastala při záznamu bodů za přestupek ze dne 18. 10. 2012. Ačkoli oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení obsahovalo správné datum 18. 10. 2012, do bodového hodnocení žalobce v registru řidičů bylo chybou v psaní zaznamenáno datum 19. 10. 2012. Tuto chybu městský úřad dne 10. 6. 2015 opravil a do spisu vložil úřední záznam o tomto postupu, tudíž měl žalobce možnost se při nahlížení do spisu dne 8. 7. 2015 s provedenou opravou seznámit. Žalobce tedy v souvislosti s popsáním postupem městského úřadu neutrpěl žádnou újmu na svých právech, neboť jak ve svém vyjádření ze dne 8. 7. 2015, tak
v odvolání
26. 11. 2015 vznášel konkrétní námitky proti záznamu bodů za přestupek ze dne 18. 10. 2012, což znamená, že mu ani uvedená chyba v psaní, ani její oprava nikterak nebránily v uplatňování jeho práv. Ostatně žalobce se o předmětné opravě v odvolání vůbec nezmínil, natož
aby
v souvislosti s ní upozornil na jakékoli porušení svých práv. Soud proto uzavírá, že námitka zpochybňující postup správních orgánů při opravě popsané chyby v datu není důvodná.
33. Následně soud přistoupil k posouzení námitek týkajících se konkrétních přestupků a za ně zaznamenaných bodů. Soud předepisuje, že mezi stranami není sporné, že pokutový blok je

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutím správního orgánu, na základě kterého dochází k zápisu bodů do evidenční karty řidiče. Sporný je však zejména rozsah přezkumu, který má učinit správní orgán rozhodující

o námitkách proti záznamu bodů ve vztahu k pokutovým blokům coby pravomocným rozhodnutím jiného správního orgánu. Ze skutečnosti, že pokutový blok je rozhodnutím, vyplývá, že musí splňovat určité náležitosti, jež jsou pro rozhodnutí typické. Jestliže některé

z těchto náležitostí chybí, může to v hraničních případech vést až k vyslovení nicotnosti takového správního aktu. Míra přezkumu nicméně podle soudu vyplývá z charakteru řízení

o zápisu bodů do registru řidičů.

34. Soud připomíná, že bodový systém zavedený zákonem o silničním provozu obecně spočívá v tom, že řidičům motorových vozidel jsou za vybrané přestupky a trestné činy proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích zaznamenávány „trestné“ body do určité výše, jež jsou podle aktuální judikatury (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014-55, publ. pod č. 3339/2016 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz) považovány za trest ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. V praxi to znamená, že za spáchaný přestupek nebo trestný čin bude řidiči uložena sankce podle zákona o přestupcích, případně trest za spáchaný trestný čin a zároveň ještě, půjde-li o vybraný přestupek nebo trestný čin spadající do systému bodového hodnocení, mu bude zaznamenán stanovený počet bodů. Při dosažení nejvyššího stanoveného počtu bodů pozbývá řidič odbornou způsobilost k řízení motorových vozidel a s tím i řidičské oprávnění. Zákon v příloze upravuje taxativní výčet protiprávních jednání a počtů bodů, které za tato jednání budou zaznamenány. Počet bodů za určité jednání je stanoven fixně, a tudíž při záznamu bodů nelze uplatnit správní uvážení ohledně počtu bodů, které budou zaznamenány, a stejně tak nelze zaznamenat počet bodů za jednání, které není v příloze uvedeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011-103, dostupný na www.nssoud.cz).
35. Z uvedeného popisu řízení o námitkách současně vyplývá zásadní rozdíl mezi tímto řízením a řízeními o přestupcích, na základě kterých se body do registru řidičů zaznamenávají. V řízení o jednotlivých přestupcích proti bezpečnosti silničního provozu je projednáváno, zda se stal skutek definovaný zákonem o přestupcích či v jiném právním předpisu jako přestupek a zda byl řidič obviněn z jeho spáchání jeho pachatelem, případně další okolnosti související s naplněním skutkové podstaty přestupku. V řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda byl záznam bodů v registru řidičů proveden v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku, atd. Předmětu řízení pak odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění. Z těchto skutečností je třeba vycházet při podání opravných prostředků, jsou-li zákonem připuštěny. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, dostupném na www.nssoud.cz, v námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů lze z povahy věci uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, případně že ke spáchání přestupku z jeho strany

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

sice došlo, nicméně byl mu zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů. Na druhou stranu však již řidič nemůže rozporovat údaje o skutkovém stavu či právní kvalifikaci obsažené v jednotlivých blocích – k tomuto účelu námitkové řízení neslouží. V případě námitek proti zaznamenání bodů tedy může být zkoumáno pouze to, zda byl záznam proveden v souladu se způsobitelným podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení stanovenému v zákoně.

36. Na základě shora učiněných závěrů je rovněž možné posoudit charakter oznámení policie o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení podle § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu. Oznámení poskytuje správnímu orgánu toliko určitou informaci o věci, nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, jestliže se v řízení vyskytnou pochybnosti o údajích zde zaznamenaných (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-46, dostupný na www.nssoud.cz). Správní orgány si proto v rámci přezkumu záznamu bodů v registru řidičů ve sporných případech musí vyžádat pokutové bloky a z nich zjistit, zda oznámení plně odpovídá skutečností uvedeným v pokutovém bloku. Pro samotný akt, na jehož základě byl záznam proveden, přitom platí presumpce správnosti a není na odvolací instanci, resp. soudu, aby se zabývaly jeho zákonností a správností. Pouze v případě, že by tento akt byl zákonem předepsaným způsobem zrušen, musel by správní orgán body z registru odstranit, což by se mělo podle § 156 správního řádu stát usnesením vydaným ex officio (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011-103, dostupný na www.nssoud.cz).
37. Právě z výše citovaných úvah vycházel soud při hodnocení dalších žalobních námitek, které se týkaly nezpůsobivosti pokutových bloků ze dne 12. 5. 2015 a 18. 10. 2012 jako podkladů pro osvědčení správnosti a oprávněnosti provedení záznamu bodů do registru řidičů. Jiné záznamy bodů žalobce v žalobě nezpochybňoval, proto se jimi soud nezabýval. Na tomto místě soud poznamenává, že nerozumí požadavku žalobce, aby správní orgány hodnotily jakýkoli pokutový blok ve vztahu k ostatním pokutovým blokům. Povinností správních orgánů v daném řízení bylo posoudit, zda jednotlivé záznamy bodů v registru řidičů odpovídají způsobitelným podkladům v podobě pravomocných rozhodnutí, přičemž vzájemné porovnávání pokutových bloků naprosto postrádá jakýkoli smysl.
38. K námitce, že žalovaný v rozporu s podanými námitkami žalobcovo tvrzení o nezpůsobivosti pokutových bloků ze dne 12. 5. 2015 a 18. 10. 2012 jako podkladů pro osvědčení správnosti a oprávněnosti provedení záznamu bodů „přetavil“ v podání, kterými napadá skutkové a právní závěry rozhodnutí, jež nevydal městský úřad, soud konstatuje, že v postupu žalovaného neshledal žádné pochybení. Žalovaný i městský úřad totiž ve svých rozhodnutích posuzovali žalobcovy námitky komplexně a jednotlivé pokutové bloky vyhodnotili jako podklady způsobitelné pro záznam bodů do registru řidičů. Skutečnost, že v této souvislosti argumentovali tím, že v řízení o námitkách již nelze napadat skutkové a právní závěry pravomocných rozhodnutí, přitom v žádném případě neznamená, že by došlo k žalobcem tvrzenému „přetavení“ jeho námitek. Hodlal-li žalobce předmětnou žalobní námitkou zpochybnit postup městského úřadu, který jeho podání ze dne 20. 7. 2015 označené jako doplnění vyjádření předal Policii České republiky, Krajskému ředitelství policie Ústeckého kraje, k dalším opatřením, soud zdůrazňuje, že tento postup nemohl žalobce nijak poškodit na jeho právech a byl učiněn výlučně v jeho zájmu, neboť jediné Policie České republiky mohla jakožto kompetentní Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

orgán rozhodnout o změně či zrušení pokutového bloku ze dne 12. 5. 2015. Městský úřad i žalovaný naopak byli předmětným pokutovým blokem vázáni, neboť – jak již soud vysvětlil výše – šlo o pravomocné rozhodnutí správního orgánu, jehož skutkové a právní závěry se v řízení o námitkách nepřezkoumávají. Uvedenou žalobní námitku proto soud vyhodnotil jako zcela nedůvodnou.

39. Žalobce se ve vztahu k pokutovému bloku ze dne 12. 5. 2015 svým postupem v námitkovém řízení snažil prokázat, že přestupek nespáchal, jelikož neměl povinnost být připoután bezpečnostním pásem, a to ze zdravotních důvodů. Z výše citované judikatury však jednoznačně vyplývá, že tato žalobcova argumentace se zcela míjí s předmětem řízení o námitkách a s jeho smyslem, kdy správní orgány (a následně též soudy rozhodující ve správním soudnictví) mohou zkoumat pouze to, zda pro provedení záznam bodů existuje zákonný podklad a zda byl zápis proveden v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu. V daném případě je tímto podkladem blok na pokutu na místě nezaplacenou série „X“, č. „X“ ze dne 12. 5. 2015. Soud připomíná, že tímto pokutovým blokem byla žalobci uložena pokuta ve výši 500 Kč za přestupkové jednání popsané slovy: „12. 5. 2015 v 14:35 h, Podbořany, Tyršova č. p. „X“ – § 6/1a z. č. 361/2000 Sb. – řidič nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem“, přestupek byl kvalifikován podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a pokutový blok obsahuje i žalobcův podpis.
40. Není tedy žádných pochyb o tom, že žalobce byl dne 12. 5. 2015 pokutován za to, že jako řidič motorového vozidla nesplnil svou zákonnou povinnost, upravenou v § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, být za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Tato skutečnost vyplývá jak ze slovního popisu přestupkového jednání, tak z odkazu na příslušné ustanovení zákona o silničním provozu. Zároveň podle názoru soudu není pochyb o tom, že podle přílohy k zákonu o silničním provozu se za toto protiprávní jednání zaznamenají tři body.
41. K námitce žalobce, že v souladu s § 6 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu nebyl nositelem povinnosti být připoután bezpečnostním pásem, a to ze zdravotních důvodů, soud konstatuje, že pokud měl žalobce za to, že přestupek spočívající v porušení povinnosti podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu nespáchal, neměl souhlasit s rozhodnutím v blokovém řízení a podepsat zmíněný pokutový blok. Za situace, kdy pokutový blok obsahuje zcela jednoznačnou formulaci přestupkového jednání „řidič nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem“ i odkaz na § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, žalobce podle názoru soudu nemohl uloženou pokutu oprávněně vnímat jako sankci za nepředložení lékařského potvrzení. Bylo výhradně na žalobci, zda obsah pokutového bloku svým podpisem odsouhlasí, nebo zda jej odmítne s tím, že se nedopustil porušení v pokutovém bloku popsané povinnosti, nýbrž toliko povinností mít u sebe lékařské potvrzení dokládající výjimku z předmětné povinnosti. Žalobce mohl rovněž např. trvat na tom, aby do pokutového bloku byla doplněna poznámka, že nepředložil lékařské potvrzení, nebo jiný dovětek v tomto smyslu, a teprve následně pokutový blok podepsat. Nic takového ovšem žalobce neučinil, a proto soud uzavírá, že sám žalobce svým podpisem na pokutovém bloku potvrdil, že se dopustil přestupku spočívajícího v porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť jako řidič nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Opačný názor žalobce, že z pokutového bloku se na jisto nepodává, že spáchal přestupek právě porušením povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem, považuje soud za vyvrácený právě s ohledem na jednoznačnou formulaci Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přestupkového jednání uvedenou v předmětném pokutovém bloku. K obdobným závěrům dospěl také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16, dostupném na www.nssoud.cz.

42. Žalobce by měl mít na paměti, že pokutový blok ze dne 12. 5. 2015 představuje pravomocné rozhodnutí správního orgánu, jež zjevně není nicotné (to ostatně žalobce ani netvrdil) a které nebylo zákonem předvídaným postupem zrušeno. Ze sdělení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 28. 8. 2015, č. j. KRPU-163257-10/ČJ-2015-0400DP-10, navíc vyplynulo, že ve vztahu k předmětnému blokovému řízení nebyly shledány důvody pro zahájení přezkumného řízení. Soud proto konstatuje, že správní orgány zcela oprávněně vycházely z existence pravomocného rozhodnutí o přestupku ze dne 12. 5. 2015, které je způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů, a plně v souladu s tímto rozhodnutím potvrdily, že žalobci byly oprávněně zaznamenány tři body za přestupek ze dne 12. 5. 2015 spočívající v tom, že jako řidič nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem.
43. Soud nepřehlédl, že žalobce v souvislosti s předmětným přestupkem poukazoval ve svém odvolání také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011-103, dostupný na www.nssoud.cz. Situace řešená uvedeným rozsudkem se však od žalobcova případu zásadně liší, neboť ve věci řešené Nejvyšším správním soudem si správní orgány nevyžádaly příslušný pokutový blok, a proto nebylo zřejmé, jak přesně bylo přestupkové jednání popsáno, a existovaly pochybnosti, zda byl dotčený účastník pokutován za nepřipoutání se bezpečnostním pásem, nebo za nepředložení lékařského potvrzení. Tyto pochybnosti ovšem v projednávané věci nevystaly, neboť městský úřad postupoval naprosto svědomitě a v souladu s výše citovanou judikaturou si ke všem zpochybňovaným záznamům bodů opatřil příslušná rozhodnutí o přestupcích (pokutové bloky), aby mohl zodpovědně a objektivně vyhodnotit, zda každý provedený záznam vychází ze způsobilého podkladu. To také městský úřad učinil a dospěl ke zcela správným a dostatečně skutkově podloženým závěrům.
44. Přílehlavý není ani žalobcův odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2013, č. j. 4 As 102/2013-38, dostupný na www.nssoud.cz, kde bylo v pokutovém bloku přestupkové jednání popsáno nejednoznačně „nepoužití bezp. pásů, nepředložil LP“, tudíž nebylo zřejmé, zda přestupce lékařské potvrzení nepředložil, protože je v době spáchání přestupku nevlastnil, nebo (toliko) proto, že je v době silniční kontroly neměl u sebe. Zdejší soud zdůrazňuje, že žádná taková nejednoznačnost v případě žalobcova pokutového bloku ze dne 12. 5. 2015 nevystala, a proto závěry citovaného rozsudku nelze v projednávané věci použít. Ze stejných důvodů vyhodnotil soud jako nepřilehlavý též žalobcův odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2015, č. j. 7 As 41/2015-23, dostupný na www.nssoud.cz.
45. Argumentaci žalobce, že žalovaný ze své úřední činnosti ví, že policisté zpravidla vylučují liberační důvody, čímž učiní prakticky nesporným porušení povinnosti podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, vnímá soud jako ryze účelovou, neboť žalobci nic nebránilo v tom, aby v případě nesouhlasu s obsahem pokutového bloku tento blok nepodepsal. Žalobci lze přisvědčit v tom, že je věcí policistů řádně a zákonným způsobem označit přestupkové jednání, aby o něm nemohlo být žádných pochybností a aby byly naplněny požadavky § 84 odst. 1 a § 85 odst. 4 věta druhá zákona o přestupcích. To se podle názoru soudu v případě přestupku ze dne 12. 5. 2015 stalo a žalobce správnost údajů

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v pokutovém bloku potvrdil svým podpisem. Soud proto veškeré námitky zpochybňující oprávněnost záznamu bodů za tento přestupek vyhodnotil jako nedůvodné.

46. Namítal-li žalobce, že není možné klást na přestupce zcela přepjaté požadavky, jako například, že má seznat, jak má být vyplněn pokutový blok, aby jeho text nebyl později interpretován jiným způsobem, soud poznamenává, že podpisem pokutového bloku žalobce skutečně vyjádřil souhlas s údaji uvedenými v pokutovém bloku. Pokud žalobce podepsal něco, čemu nerozuměl (o tom soud s ohledem na jednoznačnou formulaci údajů v pokutovém bloku pochybuje), nebo pokud si žalobce údaje nezkontroloval a neuplatnil námitky proti zápisu na místě, jde to pouze k jeho tíži. Tento názor koresponduje se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16, dostupného na www.nssoud.cz, podle kterého *„[u]dělením souhlasu s projednáním skutků v blokovém řízení, jehož udělení žalobce nezpochybňuje, v souladu se zásadou vigilantibus iura žalobce převzal odpovědnost za skutečnost, že údaje uvedené na příslušných pokutových blocích souhlasí se zjištěným skutkovým stavem, že tento skutkový stav byl zjištěn úplně a zejména že zjištěnému skutkovému stavu odpovídá právní kvalifikace přestupkového jednání, za které byla žalobci udělena pokuta v blokovém řízení a uvedena na pokutových blocích (porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu). Svůj souhlas žalobce stvrdil podpisem. Udělením souhlasu jako podmínky sine qua non k nabytí právní moci pokutového bloku tak žalobce rovněž vědomě vstoupil do režimu omezeného přezkumu pravomocného pokutového bloku jako rozhodnutí vydaného ve specifickém zkráceném řízení a následně nadaného presumpcí správnosti. Pokud měl žalobce jakékoli pochybnosti během projednání obou přestupků na místě, ... neměl projevit souhlas s blokovým řízením a údaji zaznamenanými v pokutovém bloku a měl využít svého práva na zahájení běžného řízení o přestupcích. Jestliže nyní žalobce nesouhlasí se skutkovými závěry a právním posouzením obsaženým v pokutových blocích a dovolává se jejich změny v důsledku dodatečného doložení důkazů, nelze tyto skutečnosti úspěšně uplatňovat v řízení o námitkách s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, neboť směřují proti pravomocným rozhodnutím vydaným jiným (přestupkovým) orgánem v jiném (blokovém) řízení; tato dodatečná tvrzení by bylo lze uplatnit toliko v opravných prostředcích směřovaných přímo proti rozhodnutím vydaným v blokovém řízení, jakkoli je tato možnost z povahy rozhodování v blokovém řízení velmi limitovaná. Tak jako tak, orgánu příslušnému k řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nepřísluší přezkum skutkového stavu a právní kvalifikace rozhodnutí vydaného v blokovém řízení či jeho případná změna.“* S těmito závěry se zdejší soud plně ztotožňuje a uzavírá, že ani námitky zpochybňující podpis jako projev souhlasu s obsahem pokutového bloku nejsou důvodné.
47. Poté soud přistoupil k posouzení námitky zpochybňující oprávněnost záznamu bodů za přestupek ze dne 18. 10. 2012. Z pokutového bloku série „X“ č. „X“ ze dne 18. 10. 2012 soud zjistil, že žalobci, jehož totožnost byla ověřena podle občanského průkazu č. 114894163, byla uvedeného dne v Tuchoměřicích uložena pokuta 1 000 Kč za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu. V části nadepsané doba, místo a popis přestupkového jednání je uvedeno: „Š černá „X“ – 66 km/h – 14:00“. Pokutový blok obsahuje také razítko, v jehož horní části je uvedeno slovo OBEC a jehož spodní část není na pokutovém bloku otištěna, dále nečitelný podpis vystavitele bloku a nečitelný podpis přestupce.
48. Žalobci lze přisvědčit v tom, že popsáný pokutový blok byl vyplněn velmi nedbale a postrádá některé údaje podstatné pro posouzení, zda byly žalobci body za předmětný Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přestupek zaznamenány oprávněně. Žalobce správně poukázal na to, že přestupek uvedený v § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu spočívá v překročení nejvyšší dovolené rychlosti

v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h, přičemž podle přílohy zmíněného zákona se body zaznamenávají za překročení nejvyšší dovolené rychlosti stanovené zákonem nebo dopravní značkou o více než 5 km/h a méně než 20 km/h v obci nebo o více než 10 km/h a méně než 30 km/h mimo obec. Z pokutového bloku přitom skutečně nelze zjistit, jaká nejvyšší dovolená rychlost byla stanovena v místě měření a o kolik ji žalobce překročil. Samotná nedostatečnost údajů v předmětném pokutovém bloku ovšem podle názoru soudu ještě neznamená, že by žalobcovy námitky proti provedenému záznamu bodů byly důvodné.

49. Především je třeba si uvědomit, že § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu se body zaznamenávají na základě oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení. V případě přestupku ze dne 18. 10. 2012 byly body zaznamenány na základě oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 23. 10. 2012, ve kterém je uvedeno, že žalobci byla dne 18. 10. 2012 uložena bloková pokuta na místě zaplacená ve výši 1 000 Kč, číslo bloku „X“, právní kvalifikace – § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, čímž porušil § 18 odst. 4 téhož zákona, lokalita – Tuchoměřice, podstata přestupku – překročení maximální dovolené rychlosti v obci (50 km/h), naměřená rychlost 66 km/h, po odečtení tolerance 63 km/h, tj. překročeno o 13 km/h. Oznámení zpracoval M. S., Obecní policie Koleč. Citované oznámení o uložení pokuty tudíž obsahovalo dostatek údajů k tomu, aby městský úřad mohl provést záznam bodů.
50. Vzhledem k tomu, že žalobce podal proti provedenému záznamu bodů námitky, bylo následně třeba, aby městský úřad v souladu s § 123f odst. 2 a 3 zákona o silničním provozu posoudil, zda byly námitky oprávněné, či neodůvodněné (nedůvodné). Zákon přitom městský úřad ani žalovaného nijak neomezuje v tom, z jakých podkladů mají při hodnocení správnosti provedeného záznamu vycházet. Naopak, z § 3 správního řádu vyplývá povinnost správních orgánů zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Kromě výše citovaného pokutového bloku městský úřad od obce Koleč obdržel protokol o předmětném dopravním přestupku, ze kterého vyplývá, že měření probíhalo v obci Tuchoměřice, kde byl rychlostní limit 50 km/h, a naměřená rychlost vozidla činila 66 km/h. Městský úřad dále v reakci na žalobcovu žádost o obnovu řízení, kterou postoupil Obecní policii Koleč, obdržel jednak sdělení obce Koleč ze dne 10. 8. 2015, zn. 1004/15 OÚKoleč/433/15, o zamítnutí žádosti o obnovu řízení, a jednak rozhodnutí obce Koleč ze dne 15. 9. 2015, zn. OÚKoleč/480/15 Koleč-1123/15, jímž byla zamítnuta žalobcova žádost o obnovu řízení. V odůvodnění zmíněného sdělení ze dne 10. 8. 2015 místostarosta obce uvedl, že žalobce dne 18. 10. 2012 spáchal v obci Tuchoměřice přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu tím, že naměřená rychlost byla 66 km/h, po odečtu 63 km/h, v místě, kde je povolená rychlost 50 km/h; žalobce potvrdil přestupek podpisem, převzal od strážníka Obecní policie Koleč pokutový blok na pokutu 1 000 Kč č. 0721296 a pokutu na místě uhradil. V rozhodnutí ze dne 15. 9. 2015 je rovněž uvedeno, že žalobce dne 18. 10. 2012 překročil v obci Tuchoměřice povolenou rychlost o 13 km/h (po odečtu).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

51. Vycházejí z těchto zjištění soud dospěl k závěru, že podklady shromážděné městským úřadem dostatečně prokazují, že žalobce se dne 18. 10. 2012 dopustil překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci stanovené zákonem nebo dopravní značkou o více než 5 km/h a méně než 20 km/h, za což mu byla pravomocně uložena pokuta ve výši 1 000 Kč, a to pokutovým blokem série „X“ č. „X“ ze dne 18. 10. 2012. Námitka žalobce, že závěr o tom, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o více než 5 km/h a méně než 20 km/h, nemá oporu ve správním spisu, proto není důvodná.
52. K tvrzení žalobce, že předmětný pokutový blok nepodepsal, soud připomíná, že na pokutovém bloku je jednoznačně identifikována osoba přestupce jménem, příjmením, datem narození a bydlištěm, přičemž všechny tyto údaje se shodují s osobními údaji žalobce. Na pokutovém bloku je uvedeno i číslo žalobcova občanského průkazu, který byl podle sdělení Městského úřadu Podbořany, odboru organizačního a vnitřních věcí, ze dne 30. 7. 2015 platný od 18. 4. 2011 do 18. 4. 2021. Žalobce netvrdil, že by mu byl tento občanský průkaz odcizen, a proto je prakticky vyloučeno, aby se jím v souvislosti s projednáváním přestupku dne 18. 10. 2012 prokazovala osoba odlišná od žalobce. Soud dodává, že žalobce ani nezpochybňoval, že se projednání tohoto přestupku dne 18. 10. 2012 na místě samém účastnil, pouze tvrdil, že se spácháním přestupku nesouhlasil, a proto pokutový blok nepodepsal. Toto tvrzení, stejně jako argument, že se nejedná o žalobcův podpis, ovšem soud považuje za účelové, neboť podle zjištění městského úřadu byla v daném případě pokuta ve výši 1 000 Kč zaplacená na místě, a pokud by žalobce skutečně popíral spáchání přestupku, jistě by za něj na místě nezaplatil pokutu. Poukazuje-li žalobce na protokol o dopravním přestupku ze dne 18. 10. 2012, soud konstatuje, že se jedná pouze o koncept protokolu o dopravním přestupku, ve kterém není vyplněno číslo jedací, ani identifikace řidiče, tento protokol není datován, ani podepsán. Evidentně tedy jde toliko o podklad pro blokové řízení, který po zaplacení pokuty na místě samém již nebyl dále doplňován. Samotná existence tohoto neúplného protokolu podle názoru soudu nezpochybňuje závěr, že předmětný přestupek byl dne 18. 10. 2012 projednán v blokovém řízení, s čímž žalobce souhlasil jednak podpisem pokutového bloku a jednak zaplacením pokuty.
53. Soud dále konstatuje, že žalobcem namítaná neúplnost razítka na zmíněném pokutovém bloku nemá za následek, že by správní orgány nemohly posoudit zákonnost blokového řízení, resp. zda se nejedná o zdánlivé rozhodnutí vyhotovené nepříslušným správním orgánem. Správní orgány totiž disponovaly již výše citovaným oznámením o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 23. 10. 2012, na základě kterého se bez potíží mohly obrátit na správní orgán, jenž předmětné rozhodnutí v blokovém řízení vydal. Další shromážděné podklady včetně sdělení obce Koleč ze dne 10. 8. 2015 a jejího rozhodnutí ze dne 15. 9. 2015 přitom potvrzují, kým byl pokutový blok vydán a že se zjevně nejedná o rozhodnutí zdánlivé či nicotné.
54. Lze tedy shrnout, že i v případě přestupkového jednání ze dne 18. 10. 2012 byly žalobci body do registru řidičů zaznamenány oprávněně. Žalobce se mylí, pokud tvrzení žalovaného, že mu nepřísluší přezkoumávat jiná rozhodnutí orgánů veřejné moci, označuje za přepjatý výklad judikatury Nejvyššího správního soudu. Městský úřad i žalovaný měli toliko povinnost posoudit, zda žalobcovy námitky byly oprávněné, či neodůvodněné (nedůvodné), nikoli zkoumat, zda pokutové bloky obsahují potřebné náležitosti, neboť i Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

při absenci některých náležitostí, pokud tato absence nezpůsobuje nicotnost rozhodnutí, lze v řízení o námitkách ověřit, zda byl záznam bodů v registru řidičů proveden oprávněně, či nikoli. Případnou zkratkovitostí pokutových bloků se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20, dostupném na www.nssoud.cz, na který zdejší soud na tomto místě toliko odkazuje.

55. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal namítaná porušení právních předpisů, ani že by žalovaný v odvolacím řízení postupoval v rozporu s § 2, § 3 a § 6 správního řádu, natožpak že by žalobce byl zasažen na svých veřejných právech. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
56. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 29. ledna 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.